

Sygn. akt II CSK 379/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa B. W.

przeciwko M. J. K.

o ochronę dóbr osobistych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 4 listopada 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 540 zł (pięćset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 listopada 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powódki od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo B. W. przeciwko M. J. K. o usunięcie skutków naruszenia dóbr osobistych.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że powódka nie może skorzystać z ochrony przewidzianej art. 24 § 1 k.c. ponieważ pozwana wykazała, iż jej działanie jako prokuratora prowadzącego postępowanie przygotowawcze nie było bezprawne, gdyż nie naruszyła przepisów obowiązujących w tym postępowaniu i działała w ramach obowiązującego porządku prawnego.

W skardze kasacyjnej powódka jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Stwierdziła, że w sprawie występują istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do pytań: „czy prowadzenie przez prokuratora postępowania przygotowawczego wyłącza bezprawność naruszenia przez tego prokuratora dóbr osobistych osoby, która w czasie dokonania tych naruszeń nie jest jeszcze uczestnikiem postępowania karnego? czy naruszanie przez prokuratora dóbr osobistych uczestników postępowania karnego jest usprawiedliwione samym tylko faktem prowadzenia przez tego prokuratora postępowania przygotowawczego? czy w treści postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym w postępowaniu karnym konieczne jest wskazanie dokładnego opisu czynu zarzucanego podejrzanemu, jeżeli opis ten musiałby wskazywać jako współsprawcę czynu osobę trzecią, wobec której nie doszło jeszcze do wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów?”

Zdaniem skarżącej skarga kasacyjna jest także oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd Apelacyjny w (...) przyjął jednoznacznie, że doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki, jednakże uznał - wskutek błędnej wykładni przepisów - że naruszenie to nie było bezprawne. Nieprawidłowe ustalenie, że pozwana działała „w ramach obowiązującego porządku prawnego”, doprowadziło do

bezzasadnego oddalenia przez Sąd powództwa o ochronę dóbr osobistych powódki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z jednolitym i utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., powinien w wyodrębnionym wywodzie prawnym przedstawić występujące w sprawie zagadnienie prawne przez jego odpowiednie sformułowanie jako abstrakcyjnego pytania dotyczącego określonego problemu prawnego, wskazać przepis prawa, na tle którego powstało, przedstawić kontrowersje i rozbieżne oceny prawne, jakie zagadnienie to wywołuje oraz wykazać, że mają one poważny charakter i konieczne jest zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy nie tylko w celu prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz także rozwoju judykatury. W razie powołania się na potrzebę wykładni przepisu prawa, skarżący powinien wskazać przepis wymagający wykładni, określić jej konieczny zakres, przedstawić w pogłębionym wywodzie prawnym wątpliwości interpretacyjne jakie przepis ten budzi i wykazać, że mają one poważny charakter wymagający zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy lub przedstawić rozbieżne orzeczenia sądowe powstałe w wyniku dokonania różnej wykładni określonego przepisu prawa (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, nie publ.).

Analiza wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej prowadzi do oceny, że skarżąca nie wykazała występowania w sprawie powyższych okoliczności. Odwołała się jedynie w sposób ogólny do przesłanki przedsądu przewidzianej w art. 398(9) par.1 pkt.1 kpc, przedstawiając pytania, na które - jej zdaniem - Sąd Najwyższy powinien odpowiedzieć. Nie przedstawiła wyводу prawnego opisującego kontrowersje jakie zagadnienia te wywołują i mającego przekonać, że występują okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania. Uzasadnienie tej przesłanki przedsądu sprowadza się do przedstawienia stanowiska Sądu Apelacyjnego zajętego w sprawie i jego oceny

przez skarżącą, co niewątpliwie nie jest wystarczające do wykazania, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu powyższego przepisu.

Powódka we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała się także na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., jednak w uzasadnieniu wniosku nie przedstawiła żadnych argumentów celem wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście występuje.

Nie wykazała również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c., a więc, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Konieczne było zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07). Skarżąca w uzasadnieniu tej przesłanki przedsądu nie wskazała żadnych przepisów prawa naruszonych przez Sąd Apelacyjny i jedynie w ogólny sposób zakwestionowała trafność zaskarżonego wyroku, co niewątpliwie nie jest wystarczające do wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.